

Олена Мамчич

Олена Мамчич народилася в м. Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Доцент кафедри слов'янської філології Чернігівського педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Автор 80 наукових публікацій та п'ятох поетичних збірок. Член літературної спілки „Чернігів” і Всеукраїнської творчої спілки „Конгрес літераторів України”.

КОНСТАНТА

Глибока блакить кольорів осені, нетривка велич землі, що готується до зустрічі з юністю весни, падіння в яскраву зірковість літа – усе це є **константою** вічного життя, яке дивує своєю швидкоплинністю. Безмежність шалених вітрів, неквапливість наскрізних дощів – **константа** почуттів, від радощів до болю...

* * *

Існує слово
Джерелом натхнення,
На світі білім
Ти живеш і я,
Блукають люди
У безсмертних йменнях,
І ще приймає гнів життя
Земля.
Здобута слава –
Тягарем на плечі,
Проблеми має
Гідність, віра й честь,
І може статись,
Що за ранком вечір
Впаде на білий світ
З глухих небес.
Зотлілий час,
Спотворений століттям,

Загубить все рухливе
В мить одну,
А ти, любове,
Зеленавим віттям
До себе кличеш
На вітрила сну...

* * *

Жахливий час,
Жалобна гра тіней,
Зухвалий прорахунок
Слів спокуси,
Знов музику
Ухвалює діджей,
Сховавши посмішку
У чорних вусах.
О ви,
Заробітчани маячні,
Прослухавши
Відбитки какофоній,
Завмерли позами,
Неначе уві сні,
Без захвату
Зворушливих симфоній.
Невже не вистачить
Можливості зійти
З тієї каруселі сьогодення,
Не залишивши
В темному куті
Свої пробиті колом
Грішні ймення?
Музичних намірів
Не бачила земля,
Не чула оповідок
Благостивих,
Та метушилась комашня
І стигла тля,

Що відчувала
З'єднання щасливе...

* * *

Блаженних депутатів
Голос чути,
Блокують совість
На теренах днів,
Країна знову –
У моральній скруті,
Народ безтямний
Наче одурів.
Все терпить:
І знущання, і отруту,
І слів гірких
Блукання у п'їтьмі,
Любов неширу
І ненависть люту,
І чад промов
У сонячній луні.
Невже усе
Коли-небудь
Скінчиться?
То як же жити
Будемо тоді?
Молись, народе,
Не спиняй молитви,
Бо ж бути капостям,
Нешастям і біді.
Прости усе їм,
Рекрутам зухвалим,
Котрі спасіння бачать
У грошах,
Невже не вистачить того,
Що вже накрали,
Без Бога в серці,
З вогником в очах?!.